

ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ သရုပ်ဖော်

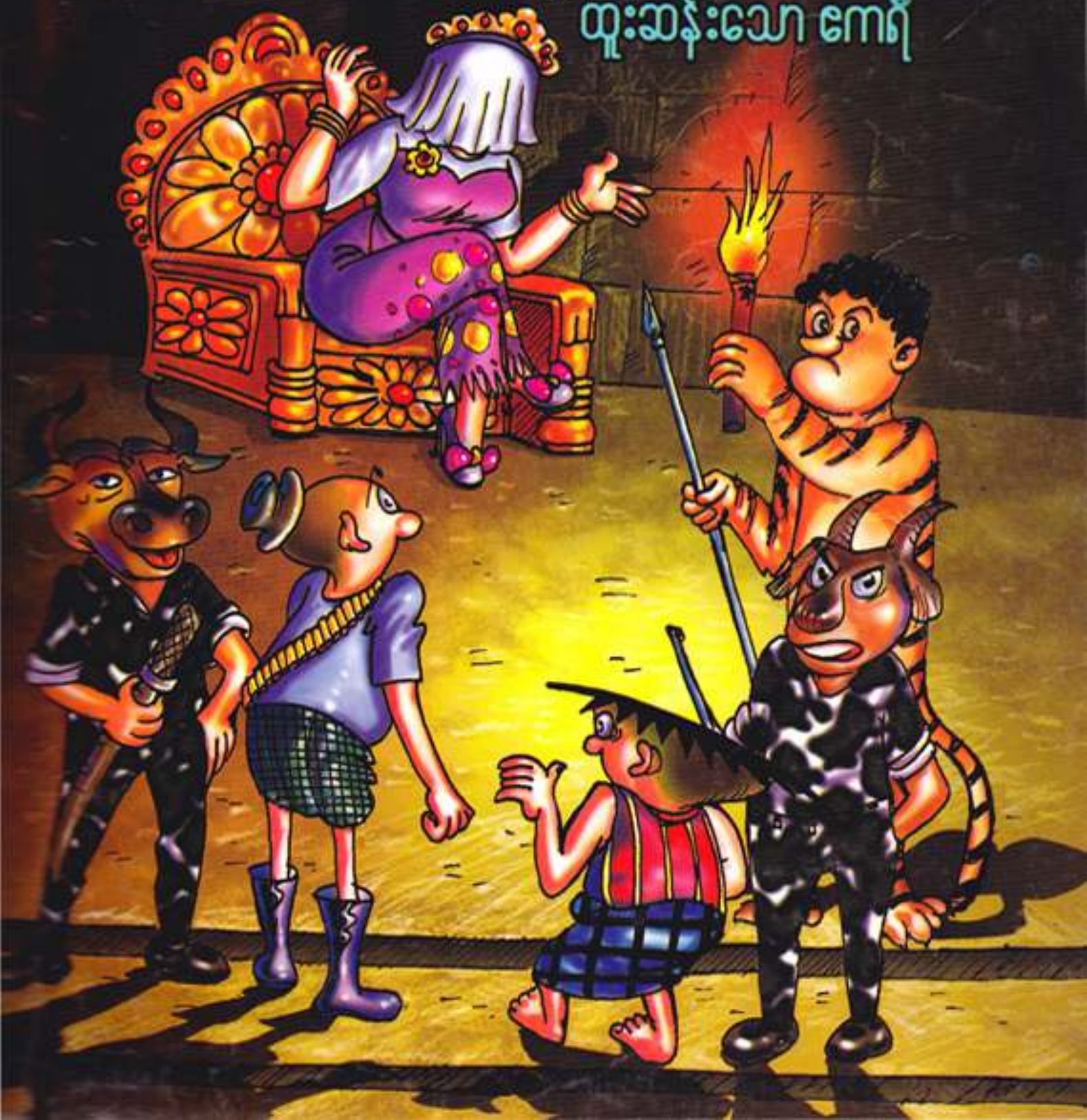
သိမ့်ထိုက်စာပေ

ဆွေမင်းစုဖြူ
မြိုင်ရာဇာ

အာဇာနည်

ကျွန်ုပ်နှင့်

ထူးဆန်းသော ကောရီ

ခြင်သောမည်သည်ပွတ်
သော်လည်းသစ်ရွက်တို့ကို မစား။
ကျွန်ုပ်တို့ဝိနှင့် တပည့်ကျော် ဗိုက်ကလေး
တို့သည်လည်း ရိုးမတော အတွင်းမှ လက်ချည်း
သက်သက်ပြန်လာရသည့် အခါတိုင်းဝယ်...

ဗိုက်ကလေးရေ...
မုဆိုး ခိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိဖို့
လိုသကွ၊ အသားမပါတဲ့ဟင်းကို
ဘယ်မုဆိုးမှ စားလေ့မရှိဘူး..!

အမဲဟင်းလျှာရမလာကောင်လား ဆိုပြီး
သေးမျှင် ဆန္ဒပြတာမင်း အသိနော်...။

ဒါပေါ့ဆရာထွတ်.... မမမျှင်က
အမဲဟင်းလျှာချေးကဝယ်ခံပါဘိ
ကန်ခွန်းရွက်ချည်လိုက်၊ ချည်ပေါင်
ရွက်ချက်လိုက်နဲ့ ဖြိုမရဘူးဗျို့!

ကျွေးတာပဲ
ကံကောင်းသေး....

အေး.....ဒီနေ့ကတော့ ခပ်တင်း
တင်းပဲဟေ့၊ အမဲဟင်းလျှာမရပေမယ့်
အသားမပါဘဲ ကျွေးရင်မစားဘူး အပြတ်
ငြင်းရမယ် တပည့်ကြီး

ဆရာတွတ် မာကျောရင်
တပည့်ကြီးဘက်က
သံချောင်းပါဗျ...၊

အမဲမရသောနေ့များ၏
ထုံးစံအတိုင်း သေးမျှင်မျက်
နှာကို ခူပုပ်ခွာတွေရပေ၏

အကြောင်းပြချက် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး
ဖွင့်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေးမျှင်တို့က
နောကျနေပါပြီရှင်..

ထုံးစံ
ဓာတ်ပြားဟောင်းက
သူ...

သေးမျှင်တို့ကတော့ တဆိတ်ကလေးပွန်ပြီထင်သည်။ ကျန်ုပ်တို့က ယနေ့ အမဲဟင်းလျာ မပါလျှင်ဖြင့် မစားဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ အကြော်အလှော်ဆို လျှင် ဆန္ဒပြမည်ဟု။ ချုံကြည့်...မသေးမျှင်ထမင်းဝိုင်းက ပါနေရာကျဟင်းရွက် ကြော်ပင် မပါပေ။ စားပွဲ အလယ်တွင် ငါးပိချက်တစ်ခွက်သာ အထီးတည်း...။

ယောက်ျားစားဖို့ထမင်းတစ်ဝိုင်းကိုပါတိတ်တစ်ထည်လောက်တောင်တန်ဖိုးထား ပါရုံလား မသေးမျှင်...

ဆရာတွတ် အထိုင် စောင့်နေတာပါ မမမျှင်...

ဒါမျိုးကျ ဦးစားပေးတာပေါ့လေ

ဒါတော့ မှန်သံရှင်၊ ဂါရဝေါခ နိကာကံခ.....တဲ့သေထိုက်သူကို....

သေးမျှင်၏ ခဏားမဆုံးမီ
ပင်ကျွန်ုပ်သည်ပညာရှိပြီး

ဂါရဝေါခ နိုဝါတောခပါကွာ၊
ပါဠိကို မှားမရွတ်နဲ့၊ ဒါကို
တော့ ကျွန်ုပ်လည်းသည်းမခံ
နိုင်ဘူး...

ဟဲ့!

ကျွန်ုပ်သည်တော်
တန်ခိုး ခဏားရည်
လိုသူ မဟုတ်ပေ။
သို့သော် ငါးပိရည်
တစ်ခွက်တည်းနှင့်
ခားရမည်ထက်မ
သေးမျှင်ကိုကန့်
လန့်တိုက်လိုခြင်း
ဖြစ်သည်...

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်မျက်
နှာ တကယ်တင်းလာလျှင်
မသေးမျှင်ကြောက်ရွံ့ပါ
သည်။

ကံပါကိုကို
တွတ်ရယ်၊ ကိုကိုတွတ်
လောက်တော့
ဘယ်သိမလဲ၊

မောရက
ပြန်လာတာသုံး
ဆောင်ပါဦးရှင်...

လေသံပြောင်းသွားသော မသေးမျှင်၏ ပိတ်ခေါ်ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
ထမင်းဝိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပေသည်... ခိတ်ကားများခွာ မပါလှချေ။

ကိုကိုတွတ်
လိုတာရှိပြောနော်..

ငါးပိချက်တစ်ချက်တည်းတို့စရာမပါသော ကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မုဆိုးကျော်တစ်ဦးကို အဘယ်ကြောင့် ဤမိန်းမသည် ထိုခဏားကို ပြောအံ့သနည်းဟူ၍ မျက်ထောက်နှိန့် ဖြင့် အကဲခတ်သည့်တခဏ..!

မမမျှင်...
ဆရာတွတ်လို့ မုဆိုးကျော်
တစ်ဦးဟာ အသားမပါဘဲ
ထမင်း ခြုံမကျပါဘူး..

ဟွေ့..

ကျွန်ုပ်၏ အလွန်တော်သော တပည့်
ဗိုက်ကလေး၏ ခဏားသည် မသေးမျှင်
၏ နားဝယ်ပျားသကာလို့.....မချီရှာ...

ခုနစ် သံချီထက် အထက်ရှိမည် ထင်ရ
သော ကြားနေကျ နှစ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဘက်
တမ်းရှိမည့်မသေးမျှင် ခေါ်သံပါတကား။

ဟေ့... မမမျှင်...

င...င...ငါး
ပိချက်
ပေါ့...

ကျွန်ုပ်၏ တိုးတိတ်လှသော ပြေဆိုသံနှင့်အတူ ဗိုက်က
လေး၏ ဣန္ဒြေပျက်သံကို ရွှေလားမှုဖြင့် သိလိုက်ရ၏။

ငါးပိချက်မှာ
ဘာတွေပါသလဲ၊

ငါးပိချက်မှာ အချို့မှန်
သုံးမယ် ငြုပ်သီးမှန်သုံးမယ်၊
ထားတော့၊ နောက်ထပ်ပါမယ့် ကိစ္စ
ပြောကြခမ်းပါဦးရင်...

ဇွန်းတစ်ချောင်း
ပါပါသေးတယ်

ဗိုက်ကလေးက အားတက်သရော ဝင်ပြောသော်လည်း မျက်နှာကောင်းမရရှာ။

ဒါ... နင့် ဦးနှောက်
အကုန်ပဲလား ဗိုက်ကလေး

ဟုတ်ကဲ့

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတပည့်မှာ ထမင်းဖြူကို ဆုပ်လိုက်
ချလိုက်နှင့် ငါးပိရည် အဘိဓမ္မာထဲ၌ နုက္ကတွေနေ၏။

မှတ်ထား တွတ်ပီ ကဗိုက်ကလေး
ချလိုက်နှင့် ငါးပိရည်ထဲမှာ ငါးမျိုးခုံအသား
တွေပါပါသရှင် ပုခွန်တောင်ပါသေး။

တချို့ မသန်တာဆိုရင်
ကြွက်ဖလောင်း အသား
တောင်ပါနိုင်သေးတယ်။

ဟဟိ။

ဒီမှာကတွတ်ပိကျပ်ကလပ်
မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့လင့်ဝတ္တရားငါးပါး
နားလည်ခွဲတဲ့မိန်းမပါတော့၊
သိရဲ့လား....!

ခကားတန်ရှည်မည်မှီးသဖြင့် ကွန်ပဠိမ်သက်ရွာနေလိုက်၏။ ပညာတွေကတော့ သိမည်
ထင်၏။ ရန်သူမဟုတ်သူကို ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဝန်ခံခြင်းမည်သော်လည်း
ရန်ခကား ပြောသူကို ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းကား အရှိန်ယူခြင်း ယူရန်...

ပြောပါဦးကွ၊
အသားစားချင်တဲ့ ကွန်ပကို
ဘာကြောင့် ငါးပိချက်ကျွေး
သလဲဆိုတာ....!

ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...

မသေးမှောင် ခပ်ထေ့ထေ့ရယ်၏။ ကွန်ပသည်သူမ
ကိုကြည့်ရင်းမှ ထုံးခံအတိုင်း လင်ကို အနိုင်ယူရန်
သော အကွက်တစ်ခုရသည့် မိန်းမတစ်ဦးအဖြစ်
မြင်ရသဖြင့် ကျောချမ်းသွားသည်။

တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကိုက်ဝါးလို့မရအောင်
အရည်ဖြစ်နေတာကလွဲရင် ငါးပိရည်ဟာ
အသားနဲ့အရည်တစ်မျိုး မဆိုးကြီးကတွတ်ပိ
နားလည်ပြီး မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်
သုံးဆောင်တော်မူပါရှင်...

နုကွဆိုတာ
သိနားလည်လက်ခံတတ်
ရင် ပျားရည်လိုဘဲချို
မြိန်တယ်ဆိုတာသိပြီနော်

ဟုတ်တာပေါ့
မသေးမှောင်၊ ဓားဟော
ဗိုက်ကလေးမြန်မြန်၊

ဟင်း...
ဟင်း...

ကျွန်ုပ်သည် လျှာအရသာထက်နားပူခြင်း ဒဏ်မခံနိုင်သဖြင့် မြန်မြန်ဝါးလျက်၏။

အကြောင်း... ကျွန်တော်
မိန်းမမယူချင်တာ
ဆရာတွတ်...

ဗိုက်ကလေးကား
ကျွန်ုပ်ကို ဂရုဏာ
သက်ခွာကြည့်နေ
ပါပဲကော။ အိမ်
ထောင်မှ ဘုရားတည်း...

နောက်တစ်နေ့
ကျွန်ုပ်တို့တို့တို့တို့တို့
ဗိုက်ကလေး တို့သည် နိဗ္ဗာန်
လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတိုင်းရီးမ
တောကြီးအတွင်းသို့အသံပစ်
ရန် အလိုရှိသောရောက်ခဲ့
ကြပြန်ချေပြီကော။
ဒိန်း...တတ်...တတ်...ဒိန်း...

မနေ့က မမမျှင်
ရဲ့....ငါးပိချက်အဟာရ
အဘိဓမ္မာကတော့ နက္ခ
ပျားရည်လို့ခေါ်လောက်
သလို...!

မယားဝတ္တရား ငါးပါးကို အပျိုဘဝမှာတုန်းက
လိုက်နာပါမယ် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ရကားမှ
မေ့ပစ်တာဟာ မိန်းမမာယာပဲကွ။

လင့်ဝတ္တရား
ငါးပါးကော။

ကျွန်ုပ်လည်း မသေးမျှင်ကွယ်
ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဩဝါဒကို လွတ်
လပ်ခွာ ပို့ချ၏။

မိန်းမယာယာမှာပဲ
ကျွန်ုပ်တို့ယောက်ျားတွေ
နှစ်သက်ခွာ နှစ်မျောရ
တာပဲတပည့်ကြီး။

အင်း.....ဒီလိုပါပဲကွာ၊
လောကကြီးမှာ အဆိပ်မှန်သမျှ
သကာ အုပ်ကြီး ဟုတ်လှပြီထင်
မြိန်ဆိမ့် ခံရတဲ့လူတွေလူတွေ။

အင်း...ဆရာတွတ်...ဆရာတွတ်..
နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းဖိမ့်ဖိမ့် တုန်အောင်ကျော်
ကြားပေမယ့် မိန်းမနဲ့ကျတော့
ပျော့ရတာပါပဲလား။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်သည် ရှိုးမတောအတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းခွာဝင်လာခဲ့ကြရာမှ
ချုံ့များ အကြားမှ ပျပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရှိခန့်တွေ့လိုက်ရရာ သစ်ပင်ကွယ်၍...

တောကောင်တစ်ကောင်လား...

ဗိုက်ကလေးသည် သေချာကံကြည့်ပြီးလျှင်....

ဆ...ဆတွတ်
တောကောင်မဖြစ်
နိုင်ဘူးဟို...!

ဒေးကွ!

ဟုတ်၏။ တောချုံတချုံကြားမှ လမ်းကျဉ်းအရောက်ပြေးလာသူ လူတစ်ယောက်။
ထိတ်လန့်တကြား ပြေးခဲ့ရဟန်ပေါ်ပွင်နေကာ မောဟိုက်နေ၏။

ဟေ့ဟေ့...
ဟေ့ဟေ့...ဟေ့...

အချင်းလူရွယ်မှာလက်
မောင်းတစ်ဘက်၌ အက်ရာရ
ခွံဟန်တူပြီး အခြားလက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်လာချေရာကျန်ပ်
နှင့် ဗိုက်ကလေးသည်
ပုန်းကွယ်နေရာမှ လူလုံး
ထွက်ပြလိုက်ချေသည်။

ဟေ့ဟေ့...
ဟေ့ဟေ့...ဟေ့...

လူရွယ်သည်တုန်လှုပ်ခွာရပ်တန့်သွား၏။ လက်
ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်တွင် သွေးခက်ခက်ကျနေပြီ။

မင်းလက်က
ဘာဖြစ်လာတာ
လဲ

နှိုက်မိလို့

ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုက်ကလေး
လည်း လန့်သွားမိသည်။
ရန်ကုန် ဘတ်ခကား
ရောဂါများကြုံတိုင်းခွာ
ကူးခက်လာလေပြီလား။

ဘာကိုသွားနှိုက်မိလို့လဲကွ

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည်မှာ ရိုးမတောပါလားဟူသော အသိက ကျွန်ုပ်၏
အတွေးကို အလွန်အကျွံ မဖြစ်တော့ပေ။ သို့တော့

မာမာ
လုံးလုံး ချွန်ချွန်ဗျ။

ဟေ့...ဟေ့

ခိတ်ကူးဖြင့် ရုပ်ပုံဖော်ရန်ပင် မပုံမရုံဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်မုဆိုးကြီး
တွတ်ပီသည် တပည့်ကျော်ဗိုက်ကလေးအား တစ်ချက်ငှေ့၍ ကြည့်မိရာ
သူလည်း အဝိပ္ပါယ် မပေါ်မျှက်လုံး ပေကလပ်ကလပ် ပြူးနေဆဲ။

အဲဒီမာမာ အလုံးကြီးလဲကိုင်မိ
ရော အထဲကနေ ချွန်ချွန်ကြီးနဲ့
ထိုးတာနဲ့ ကျွန်တော်ဆင်းပြေးနဲ့ရ
တာပဲဗျ။

ပဟေဠိသည်ပိုမိုနက်ရှိုင်း
လာချေရာ ညက်မမိချင်။

ဘယ်ကဆင်းပြေး
လာတာပဲကွ

သစ်ပင်ပေါ်
ကပေါ့ဗျာ

မှန်းခမ်း
မင်းဒက်ရာ
ကြည့်ရအောင်

ခင်ဗျားတို့က ဆေးဆရာတွေလား
ကျွန်တော်က မုဆိုးကြီး
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီလို့ထင်နေတာ။

လက်ကို ချက်ချင်း ကွယ်ဝှက်ရင်း
ပြောလိုက်သည့် သူငယ်၏စကား
က ကျွန်ုပ်သိက္ခာ ကိုထိပါး၏။

အိမ်...
နှစ်ခုလုံး ဟုတ်
တယ်...။

ဒါဖြင့် ကြည့်ကုပေးဗျာ။

သူငယ်၏ လက်ကောက်ဝတ်၌ အချွန်နှင့် ပေါက်သ
လို အက်ရှာမျိုးတွေရှိသည်။ အများ ချွန်ပြီး အရင်း
တုတ်သော အရာ

မင်း ဘာဖြစ်
လို့ သစ်ပင်ပေါ်
တက်ရတာလဲ...။

ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါ်လာလို့လဲ
ဘယ်လိုသတ္တဝါတစ်ကောင်ရှိ
မယ်လို့ ယူဆသလဲ...။

သူငယ်သည် ဂျစ်ပေပေဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
မော့ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ...

ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်
ဘုန်းကြီး ဘာတော်
သလဲ။

မင်းဘုန်းကြီး
ဘွဲ့က...!

ဆရာတော်
ဦးတေဇနိယဗျ။

ကျွန်ုပ် မသိဘူး

ကျုပ်ဘုန်းကြီးလုပ်....ရွတ်
မေးခွန်းထုတ်လေဗျာ...!

ကျွန်ုပ် အောင့် သီးအောင့်သက်ဖြင့်ပြီးလိုက်
မိသည်။ မိုက်ကလေးကမူ ပြုံးနေနေရှိ၏။

အုန်းပင်ခိုးတက်လို့
လိမ့်ကျတဲ့လူတစ်ယောက်
ကိုခစ်နေလိုက်တာဗျာ။

မင်းဘာဖြစ်လို့အုန်းပင်တက်ခိုးရ
တာလဲ။ မင်းတောင်ခားချင်တောင်း
ခားပါလားပြောခမ်း၊ ခိုးရောင်းချင်
လို့လား...။

ဘုန်းကြီးခိုက်တဲ့ အပင်ဆိုတာ သံဃိက အများပိုင်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား...။
ဆိုပြီး အဲဒီလိုမေးခွန်းစုံနေတာနဲ့ အုန်းပင်ပေါ်က ကျတဲ့လူဟာတစ်ခွန်းမှ မဖြေ
နိုင်ဘဲ အသက်ထွက်သွားရော။

ကျန်ပ်လည်း မိမိအမှားကို ချက်ချင်း သိရှိသွားသော ပညာရှိကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ...။

မှားပါတယ်
ကွာ။ ဗိုက်ကလေး
ရေသွေးတိတ်ဆေး
ပင် သွားခူးကွာ။

မိုက်ကလေးထွက်သွားခဉ်
မှာပင် ထိုလူကတဆက်ရှင်း၏

ငှက်သံကြားလို့ဗျ။
ငှက်ပေါက်လေးတွေ အော်
သံကြားလို့ကျုပ်တက်
ကြည့်တာအမြင့်ကြီးပေါ့။

အသိုက်ကအုံ့ပြန်ပိုကောင်းတာက
ရွံ့နဲ့မံထားတဲ့ လုံးလုံးကြီးဗျ။

ဘာငှက်မျိုးလဲ

မသိဘူးဦးတွတ်ပီ၊ ထိပ်ဝတော့ ဖွင့်ထားတယ်၊
ကျွန်လက်နှိုက်လို့မရတာနဲ့ ရွံ့မံထားတာကို
ဖိုလိုက်တာ အထဲကနေ ချန်ချန်ကြီး
တစ်ချောင်း ထွက်လာပြီး ဒေါက်ခနဲကျုပ်
လက်ကို ခိုက်လာလို့ ဆင်းပြေးခဲ့ရပါသဗျာ။

ကျွန်ုပ်တွေဝေခင်းခားနေခဉ်
မိုက်ကလေးမှဆေးရွက်တစ်
ဆုပ်ခူး၍ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဟောဒီအရည်
ညှစ်ထည့်လိုက်ရင်
ခင်ဗျားအနာရင်းခရာ
အကြောင်းမရှိပါဘူး၊
လာ.....လာ.....!

မိုက်ကလေးလက်တွင်းမှ အရွက်များကိုကြည့်ပြီးလူရွယ်ကရှုံ့မဲ့သည်။

ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကဆေးဆရာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငှက်အပေါက်ခံရတဲ့ ဒဏ်
ရာကို ကုတ္တိရွက်ညှစ်ထည့်လို့ပျောက်
မလား၊

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်
အိမ်ရောက်မှ
ဆေးခင်းပို့မယ်ဗျာ၊

လူရွယ်ထွက်သွားသော်...

နေ...နေ
ပါဦးကွ